

Bilag 8.

Foreningen af Politimestre
i Danmark.

Tilbagesendes med Bilag *Justitsministeriet* med Bemærkning, at der vistnok for det aldeles overvejende Antal af Landets Politikredse hvert Aar foreligger Sager, hvor omstrefjende Hunde, navnlig Schæfere og Dobbermanpinchere eller Krydsninger af disse Racer, har ihjelbidt eller skambidt Ungkvæg, Faar og Lam og derved ofte anrettet Skade undertiden for ret anselige Beløb, og det kan ikke betvivles, at de ogsaa anretter megen Skade paa Vildt. Da disse Hundes Omstrefjen og Angreb paa Husdyr aldeles overvejende finder Sted om Natten, er det meget vanskeligt senere at konstatere, hvilke Hunde der har foraarsaget Skaden, hvorfor det overvejende Antal Sager af denne Art faar et negativt Udfald.

Det mest rationelle finder Bestyrelsen vilde være at forbyde privat Hundehold af de nævnte Racer og af Hunde af disse, der ved Krydsninger med andre Hunde har bevaret de særlige Egenskaber med Hensyn til under Omstrefjen at anfalde og dræbe eller skambide andre Dyr, som navnlig Schæferhunde og Dobbermanpinchere har, i hvert Tilfælde naar de ikke er under stadig og kyndig Dressur og Opsyn.

Jagtraadet har i sin Sagen vedlagte Skrivelse udtalt, at Raadet ikke mener at kunne gaa videre end til at anbefale et Paabud om, at de omtalte Hunde, naar de er uden for Gaard, Gaardsplads, Have eller forsvarlig Indhegning, føres i Snor.

For det første skal bemærkes, at Hunde paa Landet, der kan færdes frit i Gaard, Gaardsplads og Have, erfaringsmæssigt ikke Døgnet rundt holder sig alene til disse Omraader, men dernæst maa bemærkes, at de ovenomtalte Hunde paa Landet i udstrakt Grad benyttes som Vagthunde om Natten under mere eller mindre effektiv Indespærring, og da det navnlig er om Natten, at de skaffer sig Adgang til Omstrefjen med beslægtede Hunde, maatte Paabudet i første Række gaa ud paa, at de nævnte Hunde om Natten var saa forsvarligt bundne eller indelukkede, at Omstrefjen af dem var udelukket. Ikke mindre væsentligt synes det derhos, at et Paabud om at føre disse Hunde i Snor, naar de færdes uden for Ejendommens Omraade, kun i ringe Grad vilde have Udsigt til at blive overholdt af Befolkningen, og det faatallige Landpoliti vilde kun i begrænset Grad kunne faa Lejlighed til at søge Overtrædelser af Paabudet paatalt.

Bestyrelsen for Politimesterforeningen vil mene, at der vilde ske en væsentlig og i den heromhandlede Forbindelse særdeles nyttig Indskrænkning af Hundeholdet paa Landet, hvis Sogneraadene, hvor Betingelserne er til Stede, vilde benytte Bestemmelsen i § 5 i Lov Nr. 127 af 18. April 1925 om Hundeafgift og i hvert Tilfælde vilde benytte § 6 i samme Lov om Opkrævning af Afgift af enhver Hund paa Landet med den i Lovens § 7 hjemlede Lempelse.

Erfaringen er, at der kun i et lille Mindretal af Landets Kommuner opkræves Hundeafgift. Dog synes der i den allerseneste Tid at være en Bevægelse hen imod at opkræve saadan Afgift, og hvor saadan Beslutning herom er taget, har det medført en meget paaviselig Nedgang i Hundeholdet.

Man vil mene, at Sogneraadene kun i ringe Grad er opmærksomme paa de forskellige Bestemmelser i ovennævnte Lov om Hundeafgift, derunder Lovens § 1, 1ste og 2det Stykke, hvis Overholdelse kunde være til Støtte for Politiets Efterforskning i Sager, hvor Hunde har anrettet Skade, og man tillader sig at henstille til det høje Ministeriums Overvejelse, om der ikke maatte være Anledning til at henlede Sogneraadenes Opmærksomhed paa det ønskelige i Anvendelsen af ovennævnte Lovs Bestemmelser.

Foreningen af Politimestre i Danmark, den 11. August 1932.

P. F. V.
F r i t s c h e.